

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517010300
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8517010300.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 31.10.2023, v trestnej veci proti obžalovanému npráp. A. B. a spol. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c/ T zákona a iné, o odvolaní obžalovaných npráp. A. B. a C. D. proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/129/2017 zo dňa 10.06.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaní:

1. npráp. A. B., nar. XX.XX.XXXX v A. E., trvale bytom F. G. XXX/XX, H., okres I., príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, v súčasnosti služobne zaradený vo funkcii referent Mobilnej jednotky Policajného zboru Prešov, Ľubochnianska 2, Ľubotice, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky,

2. C. D., nar. XX.XX.XXXX v A. E., trvale bytom J. XX, D. A. E.,

s ú v i n n í, ž e

obžalovaný npráp. A. B. dňa 22.6.2015, v tom čase ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky služobne zaradený u Okresného dopravného inšpektorátu v Starej Ľubovni, poverený nadriadeným policajtom v uvedený deň vykonávať príslušné úkony pre účely úkonov evidencie motorových vozidiel, po tom, čo osoba, s ktorou bol v tom čase dlhodobo v priateľskom vzťahu, a to obžalovaný C. D., ako jeden z konateľov a zároveň spoločník spoločnosti HOLLANDAN, s.r.o., IČO: 44805365, sídlom Nám. Gen. Štefánika 534/9, Stará Ľubovňa, oprávnený v mene menovanej spoločnosti konať samostatne a konajúci v danom prípade bez vedomia druhého z konateľov a taktiež spoločníka menovanej spoločnosti – K. L., a zároveň jediný konateľ spoločnosti Mobilná-reklama, s.r.o., IČO: 45901660, sídlom Námestie gen. Štefánika 534/9, Stará Ľubovňa, oprávnený v mene menovanej spoločnosti konať samostatne, dňa 22.6.2015 podal v mene spoločnosti Mobilná reklama, s.r.o. Okresnému riaditeľstvu PZ, Okresnému dopravnému inšpektorátu Stará Ľubovňa žiadosti o vykonanie zmien v evidencii motorových vozidiel Dacia Logan ev. č. A. XXXXX a Peugeot Boxer ev. č. A. XXXXX, ktoré sa v tom čase nachádzali na území Holandska, ako aj vozidla Peugeot Partner ev. č. A. XXXXX, ktoré sa v tom čase nachádzalo na území mesta Košice, a tiež vozidla Peugeot Partner ev. č. A. XXXXX, ktoré v tom čase bolo prevádzkované na rôznych miestach v Starej Ľubovni, ktoré zmeny spočívali v zmene evidencie vlastníka a držiteľa uvedených vozidiel zo spoločnosti HOLLANDAN, s.r.o. v prospech spoločnosti Mobilná-reklama, s.r.o., pričom vzhľadom na miesto kde sa jednotlivé uvedené vozidlá nachádzali bol si vedomý, že ich nemôže pristaviť na fyzickú kontrolu, v uvedený deň 22.6.2015 na základe žiadosti obžalovaného C. D. a po zrejmej dohode s ním, napriek tomu, že vyššie uvedené

vozidlá neboli pristavené na fyzickú kontrolu na miestach, kde boli takéto kontroly spojené s úkonmi evidencie motorových vozidiel policajtní Okresného dopravného inšpektorátu v Starej Ľubovni obvykle vykonávané, ako ani na mieste, kde mali byť v daný deň za tým účelom pristavené ďalšie motorové vozidlá, o zmeny v evidencii ktorých C. D. taktiež súčasne žiadal, npráp. A. B. v rozpore s ustanovením Čl. 3 ods. 2 písm. d/ Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 20/2013 o postupe pri evidovaní vozidiel v znení neskorších predpisov nevykonal pred vykonaním evidenčných úkonov kontrolu pravosti dokladov vyššie označených vozidiel a pravdivosti údajov v nich uvedených porovnaním s údajmi priamo na uvedených vozidlách a napriek tomu v príslušných žiadostiach, týkajúcich sa vyššie označených vozidiel, o vykonanie zmien, v ich časti „záznamy orgánu policajného zboru“ uviedol, že kontrola identifikačných znakov vyššie uvedených vozidiel bola dňa 22.6.2015 ním vykonaná a potvrdil to svojim podpisom, na základe čoho následne došlo toho istého dňa v evidenčnom systéme policajného zboru „EVO“ k vykonaniu evidenčných zmien u vyššie označených vozidiel v časti týkajúcej sa údajov o vlastníčkovi a držiteľovi uvedených vozidiel v prospech spoločnosti Mobilná-reklama, s.r.o., čím týmto konaním umožnil obžalovanému C. D., konajúcemu v mene spoločnosti Mobilná reklama, s.r.o., získanie neoprávneného prospechu vo forme výhody spočívajúcej v tom, že nebolo z jeho strany nutné pristaviť vyššie uvedené motorové vozidlá na príslušnú fyzickú kontrolu, čím v súvislosti s vyššie uvedenými motorovými vozidlami došlo v jeho prospech k neoprávnenému urýchleniu a zjednodušeniu procesu vykonania evidenčných zmien a dosiahnutiu ním požadovaného výsledku, a zároveň týmto konaním zabezpečil obžalovaný npráp. A. B. neoprávnený prospech i sebe, a to spočívajúci v tom, že sa tak vyhýbal reálnemu výkonu svojich služobných povinností vo forme fyzickej kontroly a porovnania pravosti dokladov vozidiel a pravdivosti údajov v nich porovnaním s údajmi priamo na príslušných vozidlách, čím ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky a verejný činiteľ takto nesplnil svoje povinnosti a vykonával svoju právomoc v rozpore s ustanovením Čl. 3 ods. 2 písm. d/ a ostatných súvisiacich ustanovení Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 20/2013 o postupe pri evidovaní vozidiel v znení neskorších predpisov a v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení neskorších predpisov,

t e d a

1. obžalovaný npráp. A. B.:

ako verejný činiteľ, v úmysle zadovážiť sebe i inému neoprávnený prospech, nesplnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci,

2. obžalovaný C. D.:

bol účastníkom na dokonanom trestnom čine tým, že úmyselne naviedol iného na spáchanie trestného činu, a to konkrétne aby ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe i inému neoprávnený prospech nesplnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci,

č í m s p á c h a l i

1. obžalovaný npráp. A. B.:

prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona,

2. obžalovaný C. D.:

účasť vo forme návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona na prečine zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona.

Z a t o i m s ú d u k l a d á :

1. obžalovanému npráp. A. B.:

Podľa § 326 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výške 1.500,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona ustanovuje pre prípad, žeby výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 3 /tri/ mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti, predmetom výkonu ktorej by bol výkon funkcie verejného činiteľa spojenej s vykonávaním evidenčných úkonov v informačných systémoch a úkonov s tým súvisiacich, na 3 /tri/ roky.

2. obžalovanému C. D.:

Podľa § 326 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výške 1.500,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona ustanovuje pre prípad, žeby výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 3 /tri/ mesiace.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/129/2017 zo dňa 10.06.2020 bol obžalovaný npráp. A. B. uznaný vinným z prečinu zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, a obžalovaný C. D. uznaný vinným pre účasť z návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona na prečine zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, ktorého sa mali dopustiť na tom uvedenom skutkovom základe, že

- obžalovaný npráp. A. B. dňa 22.6.2015, v tom čase ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky služobne zaradený u Okresného dopravného inšpektorátu v Starej Ľubovni, poverený nadriadeným policajtom v uvedený deň vykonávať príslušné úkony pre účely úkonov evidencie motorových vozidiel, po tom, čo osoba, s ktorou bol v tom čase dlhodobý priateľský vzťah, a to obžalovaný C. D., ako jeden z konateľov a zároveň spoločník spoločnosti HOLLANDAN, s.r.o., IČO: 44805365, sídlom Nám. Gen. Štefánika 534/9, Stará Ľubovňa, oprávnený v mene menovanej spoločnosti konať samostatne a konajúci v danom prípade bez vedomia druhého z konateľov a taktiež spoločníka menovanej spoločnosti – K. L., a zároveň jediný konateľ spoločnosti Mobilná-reklama, s.r.o., IČO: 45901660, sídlom Námestie gen. Štefánika 534/9, Stará Ľubovňa, oprávnený v mene menovanej spoločnosti konať samostatne, dňa 22.6.2015 podal v mene spoločnosti Mobilná reklama, s.r.o. Okresnému riaditeľstvu PZ, Okresnému dopravnému inšpektorátu Stará Ľubovňa žiadosti o vykonanie zmien v evidencii motorových vozidiel Dacia Logan ev. č. A. XXXXX a Peugeot Boxer ev. č. A. XXXXX, ktoré sa v tom čase nachádzali na území Holandska, ako aj vozidla Peugeot Partner ev. č. A. XXXXX, ktoré sa v tom čase nachádzalo na území mesta Košice, a tiež vozidiel Peugeot Partner ev. č. A. XXXXX a Peugeot Boxer ev. č. A. XXXXX, ktoré v tom čase boli prevádzkované na rôznych miestach v Starej Ľubovni, ktoré zmeny spočívali v zmene evidencie vlastníka a držiteľa uvedených vozidiel zo spoločnosti HOLLANDAN, s.r.o. v prospech spoločnosti Mobilná-reklama, s.r.o., pričom vzhľadom na miesto kde sa jednotlivé uvedené vozidlá nachádzali bol si vedomý, že ich nemôže pristaviť na fyzickú kontrolu, v uvedený deň 22.6.2015 na základe žiadosti obžalovaného C. D. a po zrejmej dohode s ním, napriek tomu, že vyššie uvedené vozidlá neboli pristavené na fyzickú kontrolu na miestach, kde boli takéto kontroly spojené s úkonmi evidencie motorových vozidiel policajtní Okresného dopravného inšpektorátu v Starej Ľubovni obvykle vykonávané, ako ani na mieste, kde mali byť v daný deň za tým účelom pristavené ďalšie motorové vozidlá, o zmeny v evidencii ktorých C. D. taktiež súčasne žiadal, npráp. A. B. v rozpore s ustanovením Čl. 3 ods. 2 písm. d/ Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 20/2013 o postupe pri evidovaní vozidiel v znení neskorších predpisov nevykonal pred vykonaním evidenčných úkonov kontrolu pravosti dokladov vyššie označených vozidiel a pravdivosti údajov v nich uvedených porovnaním s údajmi priamo na uvedených vozidlách a napriek tomu v príslušných žiadostiach, týkajúcich sa vyššie označených vozidiel, o vykonanie zmien, v ich časti „záznamy orgánu policajného zboru“ uviedol, že kontrola identifikačných znakov vyššie uvedených vozidiel bola dňa 22.6.2015 ním vykonaná a potvrdil to svojim podpisom, na základe čoho následne došlo toho istého dňa v evidenčnom systéme policajného zboru „EVO“ k vykonaniu evidenčných zmien u vyššie označených vozidiel v časti týkajúcej sa údajov o vlastníkovi a držiteľovi uvedených vozidiel v prospech spoločnosti Mobilná-reklama, s.r.o., čím týmto konaním umožnil obžalovanému C. D., konajúcemu v mene spoločnosti Mobilná reklama, s.r.o., získanie neoprávneného prospechu vo forme výhody spočívajúcej v tom, že nebolo z jeho strany nutné pristaviť vyššie uvedené motorové vozidlá na príslušnú fyzickú kontrolu, čím v súvislosti s vyššie uvedenými motorovými vozidlami došlo v jeho prospech k neoprávnenému urýchleniu a zjednodušeniu procesu vykonania evidenčných zmien a dosiahnutiu ním požadovaného

výsledku, a zároveň týmto konaním zabezpečil obžalovaný npráp. A. B. neoprávnený prospech i sebe, a to spočívajúci v tom, že sa tak vyhol reálnemu výkonu svojich služobných povinností vo forme fyzickej kontroly a porovnania pravosti dokladov vozidiel a pravdivosti údajov v nich porovnaním s údajmi priamo na príslušných vozidlách, čím ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky a verejný činiteľ takto nesplnil svoje povinnosti a vykonával svoju právomoc v rozpore s ustanovením Čl. 3 ods. 2 písm. d/ a ostatných súvisiacich ustanovení Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 20/2013 o postupe pri evidovaní vozidiel v znení neskorších predpisov a v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení neskorších predpisov.

Za to okresný súd uložil:

1. Obžalovanému npráp. A. B. podľa § 326 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a nezistení priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 /dva/ roky, podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody mu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na 3 /tri/ roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti, predmetom výkonu ktorej by bol výkon funkcie verejného činiteľa spojenej s vykonávaním evidenčných úkonov v informačných systémoch a úkonov s tým súvisiacich, na 3 /tri/ roky.

2. Obžalovanému C. D. okresný súd uložil podľa § 326 ods. 1 Tr. zákona, v spojení s § 21 ods. 2 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a nezistení priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 /dva/ roky, podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona súd určil skúšobnú dobu na 3 /tri/ roky.

Proti všetkým výrokom tohto rozsudku podali v zákonnej lehote obaja obžalovaní odvolanie, ktoré následne písomne odôvodnili prostredníctvom svojho obhajcu, kde uviedli, že skutočnosti uvedené v skutkovej vete obžaloby a upraveného rozsudku sa nezakladajú na pravde. Odvolatelia majú za to, skutok sa nestal a nie je prečinom. Rozsudok súdu prvého stupňa je postavený na nedostatočnom objasnení veci súdom prvého stupňa, neúplnosti jeho skutkových zistení a najmä na nesprávnom právnom posúdení zistených skutočností, čo v konečnom dôsledku viedlo k nezákonnému odsúdeniu za skutok, ktorý nie je trestným činom. Podľa názoru odvolateľov, súd prvého stupňa sa náležite nevyssporiadal s ich obhajobou a okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Odvolatelia sú toho názoru, že popis skutku nie je možné stavať na domnienkach a nepotvrdených úvahách. Obaja popierajú spáchanie skutku. Pri objasňovaní skutku na hlavnom pojednávaní nebol potvrdený žiadny priamy dôkaz, ktorý by potvrdil spáchanie trestnej činnosti kladenej im za vinu. K preukázaniu viny musia existovať dôkazy, respektíve nepriame dôkazy, ktorých súhrn musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti skutku v ktorom sa vidí trestný čin a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, aby mali úmysel a chceli spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo vedeli, že svojím konaním môžu také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobia, boli s tým uzročení. Odvolatelia ďalej dôvodili tým, že v skutku absentuje zákonom vyžadovaná objektívna a subjektívna stránka. Vzhľadom na vyššie uvedené poukázali na to, že skutok, ktorý je predmetom tohto konania, nespáchali úmyselne a ani z nedbanlivosti. Obžalovaný npráp. A. B. poukázal na to, že na základe pokynu svojho predstaveného a bez toho, aby si sám menil určené služby v areáli /kde je tam nádvorie a hala/ dňa 22.06.2017 plnil svoje služobné povinnosti, ktorých obsahom boli aj ohliadky motorových vozidiel. Spoluobžalovanému C. D. ohliadol motorku, vozík a 10 osobných motorových vozidiel v súvislosti s ich prevodom. Spoluobžalovaného C. D. osobne pozná ako slušného občana s dobrou povestou a podnikateľa v stavebníctve. Z Obchodného registra Okresného súdu v Prešove z internetu na stránke orsr.sk si vyhotovil výpis spoločnosti HOLLANDAN s.r.o. so sídlom Nám. Gen. Štefánika 9/534, Stará Ľubovňa a Mobilná-reklama s.r.o. s rovnakým sídlom. Z týchto dokumentov vyplýva, že obžalovaný C. D. je spoločníkom a súčasne konateľom uvedených spoločností s právom konať za tieto spoločnosti samostatne. Teda nič obžalovanému C. D. nebránilo, aby za spoločnosť podpisoval dokumenty a tým uzatváral právne akty a vzťahy v súlade s platnými právnymi predpismi. K prevodu vlastníctva hnutelných vecí, ktoré sú predmetom vyšetrovania, došlo zákonným spôsobom,

a to bez ohľadu na následné zaevidovanie a prepis zmien v údajoch osobných motorových vozidiel na DI OR PZ. Obžalovaný C. D. vystupoval a vystupuje ako zákonný vlastník motorových vozidiel, čo doteraz nebolo žiadnym zákonným spôsobom spochybnené. Až z výpisu z obchodného registra sa dozvedel, že v spoločnosti HOLLANDAN s.r.o. je ďalším spoločníkom pán K. L. a že je aj konateľom. Aj pán K. L. môže za túto spoločnosť konať, a to samostatne. O žiadnych nezhodách, či nedorozumeniach v podnikaní medzi týmito spoločníkmi obžalovanému A. B. nebolo nič známe. Odvolateľ A. B. sa ohradzuje k údajom a tvrdeniam, podľa ktorých ho mal obžalovaný C. D. navádzať na spáchanie prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa, pričom obžalovaný tak mal urobiť a umožniť obžalovanému C. D. neoprávnený prospech a výhody - nepristavenia motorových vozidiel, urýchlením a zjednodušením procesu súvisiaceho s evidenčným zmenami, ďalej vo forme získania vlastníctva prepísaných vozidiel ku škode K. L., napriek tomu, že o prepisoch vozidiel tento, ako druhý konateľ firmy HOLLANDAN s.r.o., nevedel a s prepisom ktorých by nesúhlasil. Obaja odvolatelia považujú správu spoločnosti Commander Systems s.r.o. zo 14.03.2016 a TSS Group a,s, Nová Dubnica za pochybnú a spornú, lebo vyšetrované vozidlá obžalovaného C. D. neboli vybavené firemným GPS monitorovacím zariadením s konkrétnym použitím len v týchto piatich vozidlách. Je bežné, že si takéto zariadenia zadávajú aj fyzické osoby a používajú ich kdekoľvek. Preto správa nemôže byť spoľahlivým a zákonným dôkazom o trestnosti obžalovaných. Odvolatelia majú za to, že výpovede svedkov sú nepresné a všeobecné, bez konkretizácie osobných motorových vozidiel. Považujú preto tento dôkaz za „dohad a predpoklad“ skutkových skutočností, ktoré sa v skutočnosti ani nestali. Odvolateľ C. D. má za to, že skutočnosti uvedené vo výroku rozsudku sa nezakladajú na pravde. Z Obchodného registra Okresného súdu v Prešove u spoločnosti HOLLANDAN s.r.o. so sídlom Nám. Gen. Štefánika 9/534, Stará Ľubovňa a Mobilná-reklama s.r.o. s rovnakým sídlom vyplýva, že je spoločníkom a súčasne konateľom uvedených spoločností s právom konať za tieto spoločnosti samostatne. Teda mu nič nebránilo, aby za spoločnosť podpisoval dokumenty a tým uzatváral právne akty a vzťahy v súlade s platnými právnymi predpismi. K prevodu vlastníctva hnuiteľných vecí, ktoré sú predmetom vyšetrovania, došlo zákonným spôsobom, a to bez ohľadu na následné zaevidovanie a prepis zmien v údajoch osobných motorových vozidiel na DI OR PZ. Uviedol, že vystupoval a vystupuje ako zákonný vlastník motorových vozidiel, čo doteraz nebolo žiadnym zákonným spôsobom spochybnené. Ďalším spoločníkom v spoločnosti HOLLANDAN s.r.o. je aj pán K. L. a je aj konateľom, a teda mohol a môže za túto spoločnosť konať, a to samostatne. Tak aj konal, keď vykonával rôzne činnosti a práce, podnikal, osobne prevádzal osobné motorové vozidlo zo spoločnosti HOLLANDAN s.r.o. na iný subjekt a vyberal z účtu spoločnosti finančné prostriedky. Ohradzuje sa k údajom a tvrdeniam, podľa ktorých mal navádzať obžalovaného nráp. A. B. na spáchanie prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa a umožniť mu tak neoprávnený prospech a výhody - nepristavenia motorových vozidiel, urýchlením a zjednodušením procesu súvisiaceho s evidenčným zmenami, ďalej vo forme získania vlastníctva prepísaných vozidiel ku škode K. L. napriek tomu, že o prepisoch vozidiel tento, ako druhý konateľ firmy HOLLANDAN s.r.o., nevedel a s prepisom ktorých by nesúhlasil. Podľa odvolateľov v skutku nejde o trestno-právnu problematiku, ale ide o typický spor, ktorého riešenie spadá do kompetencie súdov v konaní vo veciach občianskoprávných. Riešenie takýchto sporných záležitostí orgánmi činnými v trestnom konaní by znamenalo suplovanie činnosti súdov. Predmetnú problematiku ohľadne sporných finančných nárokov, ktoré sa vyskytujú, možno podľa odvolateľa uzavrieť tak, že orgány činné v trestnom konaní nemôžu a ani nie sú oprávnené nahrádzať činnosť súdov v občianskoprávnom konaní, pretože práve tie zákonodarca povoláva k tomu, aby rozhodovali všetky sporné otázky, okrem iného, aj v pracovno-právnych veciach. Uvedenému zodpovedá aj to, že trestné právo má byť uplatňované len ako najkrajnejší prostriedok k postihu typovo najzávažnejších prípadov porušenia práva a tam kde prostriedky iných právnych odvetví už nie sú účinné (ide o subsidiaritu trestnej represie, tzv. princíp ultima ratio). V tejto súvislosti poukázali na judikát NS SR R 39/2001. Vzhľadom na vyššie uvedené majú odvolatelia za to, že dôkazy, na ktoré v odôvodnení rozsudku súd poukázal pre rozhodnutie o vine a treste z tak závažného prečinu, sú nepostačujúce.

Po citácii nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v náleze pod sp. zn. II. ÚS 118/2008 odvolatelia navrhli, aby Krajský súd v Prešove v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vzhľadom na zásadu „in dubio pro reo“, podľa § 285 Tr. poriadku ich oslobodil spod obžaloby z dôvodov podľa písm. a/, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní, podľa písm. b/, že skutok nie je trestným činom, podľa písm. c/, že nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

Krajský súd, na podklade odvolaní podaných oprávnenými subjektmi a v zákonom stanovenej lehote, preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výrokov

napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, nezistiac dovolacie dôvody a dospel k nasledovným záverom.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred okresným súdom vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Bez potreby nevyhnutne opakovať znenie obsahu podstatných dôkazov, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku už súd prvého stupňa a ktoré, vzhľadom na ich korektnosť v podstatných skutočnostiach, preberá aj odvolací súd. Vo vzťahu k odvolacím námietkam považuje odvolací súd za potrebné uviesť svoje nasledujúce zistenia, ku ktorým dospel v rámci svojej prieskumnej povinnosti s prihliadnutím na povahu odvolacích námietok.

K odvolacej námietke obžalovaných, že napadnutý rozsudok je postavený na nedostatočnom objasnení veci súdom prvého stupňa, na neúplnosti jeho skutkových zistení a najmä na nesprávnom právnom posúdení zistených skutočností, ako aj k námietke obžalovaných, že súd prvého stupňa sa náležite nevysporiadal s ich obhajobou a okolnosťami významnými pre rozhodnutie, krajský súd uvádza nasledovné.

Skutočnosť, že sa odvolatelia s názorom okresného súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Pokiaľ ide o odlišný názor strany trestného konania na hodnotenie vykonaných dôkazov, tento nie je pre súd záväzný, nakoľko súd postupuje pri hodnotení dôkazov na základe zákonného oprávnenia a povinnosti uvedenej v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, a preto, pokiaľ sa súd od názoru hodnotiacej strany trestného konania odchýli, no dodrží pravidlo stanovené v tomto ustanovení Trestného poriadku, nedochádza tým k porušeniu práv tejto strany trestného konania.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005). Aj z judikatúry Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku, okresný súd v odôvodnení logicky a precízne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si navzájom odporovali. Neopomenul uviesť aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva teda aj to, ktoré skutočnosti vzal okresný súd do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Okresný súd vykonané dôkazy sám hodnotil a logickým postupom v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku dospel k záveru o vine oboch obžalovaných.

Obžalovaný npráp. A. B. počas celého trestného konania popieral spáchanie skutku, brániac sa tým, že príslušné vozidlá boli obhliadnuté na Továrenskej ulici v Starej Ľubovni so súhlasom nadriadeného J. C.. Počet, ani továrenské evidenčné čísla si nepamätá. Vozidlá boli odstavené iba v areáli, kde došiel na služobnom motorovom vozidle VW Golf. Obhliadku vykonal v jeden deň, vykonal kontroly výrobných čísel a porovnal ich s technickými preukazmi a tlačivami na zmenu majiteľa, podpísal tlačivo Žiadosť o vykonanie zmeny. So spoluobžalovaným komunikoval pri obhliadkach, pričom ten sa bol informovať, či vozidlá možno skontrolovať na inom mieste kvôli ich počtu, preto sa bol pýtať nadriadeného, či to môže takto urobiť. Poškodeného K. L. pozná, nemal vedomosť v akom vzťahu je so spoluobžalovaným D.. Domnieval sa, že v spoločnosti HOLLANDAN je D. jediným konateľom. Obhliadky vozidiel v súvislosti s ich prepismi vykonával len výnimočne, napr. ak bol policajt, ktorý ich vykonával, práceneschopný a nadriadený určil náhradného.

Rovnako aj obžalovaný C. D. poprel spáchanie skutku, keď tvrdil, že o obhliadku žiadal pracovníka polície, asi deň, dva predtým s tým, či by mohla byť obhliadka vozidiel vykonaná na inom mieste, z dôvodu fyzickej nemožnosti pristaviť všetky vozidlá na miesto, kde sa obvykle vykonávajú obhliadky. Prepis sa týkal asi 16 áut, rôznych továrenských značiek a niektoré z nich boli nepojazdné. Obhliadka bola vykonaná na Továrenskej ulici. K sledovacím zariadeniam vo vozidlách uviedol, že tieto vo firme používali ako prenosné zariadenia. Dôvodom prepisu bol predaj vozidiel zo spoločnosti HOLLANDAN spoločnosti Mobilná-reklama, kde k predaju malo dôjsť v ten istý deň, alebo v deň predchádzajúci. Poukázal na to, že ako konateľ spoločnosti mohol konať samostatne.

Aj napriek obrane obžalovaných, krajský súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaných a na ktoré poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaní spáchali žalovaný skutok.

Aj podľa názoru krajského súdu, vina obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku nepochybne vyplýva z výpovede poškodeného K. L., z výpovede zamestnancov spoločnosti Holandan, s.r.o. Stará Ľubovňa, z výpovede svedkov M.

L. N. a O. P. O., ako aj z listinných dôkazov v spise zabezpečených.

Svedok poškodený K. L. potvrdil, že vozidlá Mercedes Sprinter, Dacia a dodávky, konkrétne, ktoré uviesť nevedel, sa nachádzali v čase ich prepisu v Holandsku, čo mu potvrdili tam sa nachádzajúci zamestnanci a keďže predmetné vozidlá neboli pristavené na polícii, má za to, že k ich prepisu došlo neoprávnene. Svedok nemal vedomosť o vzájomných obchodných vzťahoch medzi spoločnosťami HOLLANDAN a Mobilná-reklama. Monitorovacie zariadenia GPS, ktorými boli opatrené vozidlá spoločnosti HOLLANDAN, sa podľa výpovede svedka nepoužívali vo vzťahu k iným vozidlám. Svedok tiež potvrdil, že obžalovaný B. mal vedomosť o jeho pracovných aktivitách, pretože boli kamaráti.

Svedok I. Q. svojou výpoveďou potvrdil, že v čase skutku sa uvedené vozidlá nachádzali v Holandsku.

Z výpovedí svedkov N. R., M. L., C. Q. a H. O. zhodne vyplýva, že počas leta v Holandsku nenastala situácia, že by ostali celkom bez firemných áut, všetky boli počas bežného dňa vyťažené. Vždy boli v Holandsku nejaké firemné autá, niektorými sa šlo domov, niektoré prišli.

Svedok C. I. uviedol, že nezaregistroval, aby sa všetky autá presunuli v rovnakom čase z Holandska na Slovensko, autá využívali denne, nestalo sa nikdy, aby v Holandsku neostalo ani jedno slovenské auto, na prácu používali vozidlá zn. Peugeot Partner, Peugeot Boxer, Daciu Logan a Citroen Jumper s ŠPZ SL.

Svedok Q. B. potvrdil, že v júni 2015 sa nachádzal pracovne v Holandsku, keď tam prišiel C. D., dal im nové techničáky, že to majú dať do áut a dal im podpísať nové pracovné zmluvy, nemá vedomosť o tom, aby boli v lete 2015 všetky firemné autá mimo Holandska.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku obžalovaných, že správa spoločnosti Commander Systems s.r.o. zo dňa 14.03.2016 a spoločnosti TSS Group a.s., je pochybná a sporná, a to z nasledujúcich dôvodov.

Skutočnosť, že vozidlo Dacia Logan s evidenčným číslom A. XXXXX sa v inkriminovaný deň 22.06.2015 pohybovalo výlučne po území Holandska, potvrdila svojou výpoveďou svedkyňa M. L. N., zamestnankyňa spoločnosti Commander Service, z výpovede ktorej tiež vyplýva, že v roku 2015 boli danou spoločnosťou poskytované služby satelitného monitoringu na tri vozidlá, okrem iného aj vozidlo s ev. č. A. XXXXX Dacia Logan, a to na základe zmluvy uzavretej s obžalovaným C. D., ktorý v zmluvnom vzťahu vystupoval pod obchodným menom C. D. – Holandan, pričom došlo k prevodu zmluvného vzťahu na spoločnosť Mobilná-reklama. Svedkyňa zároveň pripustila demontáž GPS zariadenia a jeho následné inštalovanie do iného vozidla, avšak súčasne prízvukovala, že v danom prípade by sa jednalo o hrubé porušenie zmluvných podmienok. Svedkyňa zároveň opísala okolnosti, za ktorých došlo k poskytovaniu služieb spoločnosti C. D. – Holandan a predložila tzv. knihu jász z GPS systému za obdobie od 19.06.2015 do 26.06.2015, z ktorej vyplýva už vyššie uvedená skutočnosť, že vozidlo Dacia Logan s evidenčným číslom A. XXXXX sa v inkriminovaný deň 22.06.2015 pohybovalo výlučne po území Holandska.

Zo správy spoločnosti TSS Group a.s. vyplýva, že spoločnosť vykonávala pre HOLLANDAN s.r.o. a následne pre Mobilná-reklama s.r.o. monitoring vozidiel A. XXXXX Peugeot Partner, SL 593 Peugeot Boxer, A. XXXXX Peugeot Boxer a A. XXXXX Peugeot Partner, pričom spoločnosť zároveň poskytla v konaní dokumenty preukazujúce pohyb daných jednotlivých vozidiel tzv. knihy jász, z ktorých vyplýva, že:

- vozidlo A. XXXXX sa už od 22:56:49 hod. dňa 21.6.2015 do 18:36:19 hod. dňa 22.6.2015 (ako aj v nasledujúci deň) pohybovalo iba v meste Košice;
- Peugeot Boxer ev. č. A. XXXXX sa od 20.6.2015 o 15:04:28 hod. až do 21.6.2015 o 18:11:26 hod. nachádzalo na území Holandska,
- vozidlo A. XXXXX sa od 21.6.2015 o 21:09:16 hod. nachádzalo v Chmeľnici, odkiaľ 22.6.2015 o 09:12:24 hod. vyrazilo do Starej Ľubovne, kde sa pohybovalo po uliciach Prešovská, potom v okolí OD LIDL na Popradskej ulici, následne po Popradskej ulici, odkiaľ o 14:14:51 hod. vyrazilo do Chmeľnice a odtiaľ sa vrátilo až o 15:37:51 hod. na Levočskú ulicu v Starej Ľubovni a následne jazdilo po Popradskej, Levočskej, Obchodnej a Mýtnej ulici až ukončilo jazdy o 18:35:16 hod. v Novej Ľubovni,
- vozidlo A. XXXXX sa síce dňa 22.6.2015 od 07:07:35 hod. do 15:08:40 hod. zdržiavalo na ulici P..

Tieto skutočnosti boli potvrdené aj výpoveďou svedka O. P. O., zamestnanca spoločnosti TSS GROUP.

Vzhľadom na vyššie uvedené, nemal krajský súd pochybnosti o hodnovernosti výpovede týchto svedkov, ani hodnovernosti nimi predložených listinných dôkazov.

Obrana obžalovaného, že o obhliadku žiadal pracovníka polície na oddelení prepisov deň alebo dva dni pred prepisom, bola vyvrátená výpoveďou svedkyne M. R., ktorá uviedla, že obžalovaný D. prišiel už so žiadosťami na prepis vozidiel, pričom mal podpísané obhliadky vozidiel obžalovaným B., predložil technické preukazy a na základe toho sa vykonali prepisy vozidiel z jednej firmy na druhú. Z výpovede svedkyne tiež vyplýva, že obžalovaný B. nebol vtedy na evidencii vozidiel, riaditeľovi ODI nevolala v súvislosti s tým, že je potrebné zabezpečiť policajta na vykonanie obhliadky, v ten deň boli na pracovisku len dve, ona a jej kolegyňa, pridelený policajt C. A. tam v ten deň nebol prítomný.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný. Pravdivosť tvrdení obžalovaných však bola vyvrátená procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu oboch obžalovaných. Obžalovaní v priebehu trestného konania neuviedli žiadne také podstatné argumenty, ktoré by celkom nepochybné mohli výrazne spochybniť výpovede vyššie uvedených svedkov.

Na základe takto vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že nepochybné došlo k spáchaniu žalovanej trestnej činnosti jednotlivými obžalovanými tak, ako to bolo ustálené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Okresný súd mal za to, že npráp. A. B., v rozpore s ustanovením Čl. 3 ods. 2 písm. d/ Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 20/2013 o postupe pri evidovaní vozidiel v znení neskorších predpisov, nevykonal pred vykonaním evidenčných úkonov kontrolu pravosti dokladov vyššie označených vozidiel a pravosti údajov v nich uvedených porovnaním s údajmi priamo na

uvedených vozidlách a napriek tomu v príslušných žiadostiach, týkajúcich sa vyššie označených vozidiel, o vykonanie zmien, v ich časti „záznamy orgánu policajného zboru“ uviedol, že kontrola identifikačných znakov vyššie uvedených vozidiel bola dňa 22.06.2015 ním vykonaná a potvrdil to svojim podpisom, na základe čoho následne došlo toho istého dňa v evidenčnom systéme policajného zboru „EVO“ k vykonaniu evidenčných zmien u vyššie označených vozidiel v časti týkajúcej sa údajov o vlastníčkovi a držiteľovi uvedených vozidiel v prospech spoločnosti Mobilná-reklama, s.r.o.

Krajský súd nemal výhrady ani ku okresným súdom vykonanej úprave skutkovej vety, ktorú odôvodnil tým, že oproti obžalobe nie je možné prijať záver o tom, že by obhliadky bolo možné robiť výlučne iba na miestach v nej určených, čo potvrdil aj svedok I. S. J. C., ktorý bol v rozhodnom čase riaditeľom ODI a potvrdil, že kontroly sa vykonávali aj na iných miestach v prípadoch, ktoré musí zväžiť policajt, iná záležitosť je však, či boli alebo neboli pristavené, a teda v zásade, či obžalovaný B. postupoval v súlade s čl. 3 ods. 2 písm. d/ Nariadenia prezidenta PZ č. 20/2013 o postupe pri evidovaní vozidiel, ohľadom ktorého bol preškolený.

Je potrebné uviesť, že skutkom sa rozumie skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Skutok zahrnutý v „skutkovej vete“ musí vykazovať všetky skutkové okolnosti významné z hľadiska právnej kvalifikácie. Zo skutočnosti, že súd môže rozhodovať len o skutku uvedenom v obžalobe, nemožno vyvodiť záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť úplná zhoda. Súd musí s ohľadom na vykonané dôkazy reagovať a má povinnosť premietnuť výsledky dokazovania do skutkovej vety, čím zákonite dochádza k modifikácii skutku. Totožnosť skutku teda neznamená úplnú identitu od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia. Naopak, s ohľadom na vykonané dokazovanie a postupné odkrývanie trestnej činnosti je zjavné, že musí dôjsť k spresneniu skutku a tým aj k jeho modifikácii, keď niektoré skutočnosti môžu zo skutku vypadnúť, iné pribudnúť. Totožnosť skutku je pritom zachovaná, ak je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a jeho následku. Ak je aspoň sčasti zachované konanie alebo jeho následok, resp. oboje, nedochádza k narušeniu totožnosti skutku. Z uvedeného vyplýva, že skutok opísaný v obžalobe a v napadnutom rozsudku je totožný, i keď došlo k čiastočnej úprave v spresnení jednotlivých položiek, ich ceny a výšky škody, keďže je zjavné, že sa jedná o totožný skutok, zhodnú objektívnu stránku a následok.

Krajský súd sa s vyššie uvedeným postupom okresného súdu stotožňuje, avšak na druhej strane má za to, že na základe vykonaného dokazovania bolo potrebné upraviť skutkovú vetu napadnutého rozsudku, a to pokiaľ ide o vozidlo továrenskej značky Peugeot Boxer evidenčné číslo A. XXXXX, a to z nasledujúcich dôvodov.

Z knihy jász spoločnosti TSS GROUP vyplýva, že uvedená spoločnosť monitorovala vozidlo spoločnosti Holandan s.r.o., továrenskej značky Peugeot Boxer evidenčné číslo A. XXXXX aj v deň incidentu, t. j. dňa 22.06.2015, kedy sa vozidlo malo v čase od 07:07:35 hod. do 15:08:40 hod. zdržiavať v Starej Ľubovni na ulici Továrenskej. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k tomuto konkrétnemu vozidlu vyplýva, že okresný súd, vzhľadom na skutočnosti preukázané vo vzťahu k ostatným (v skutkovej vete uvedeným) vozidlám, nemôže prijať iný záver ako ten, že išlo o zdržiavanie sa uvedeného vozidla v danom mieste z iných dôvodov, než za účelom príslušnej obhliadky v súvislosti s prepisom vozidla. S vyššie uvedeným záverom okresného súdu sa krajský súd nestotožňuje, pretože sa jedná len o domnienku okresného súdu založenú na tom, že vzhľadom k tomu, že zvyšné štyri vozidlá, ktoré mali byť v uvedený deň a na uvedenom mieste obhliadnuté, sa v tom čase nachádzali na inom mieste, tak aj vozidlo Peugeot Boxer, evidenčné číslo A. XXXXX bolo pristavené na P. ulici za iným účelom. Krajský súd má za to, že z vykonaného dokazovania naopak vyplýva tá skutočnosť, že predmetné vozidlo zn. A. XXXXX sa dňa 22.06.2015 nachádzalo v čase od 07:07:35 hod do 15:08:40 hod. na ulici Továrenskej v Starej Ľubovni, teda na adrese, kde malo dôjsť k obhliadke vozidla, pričom o skutočnosti, že k nej skutočne aj došlo, svedčí tzv. záznam orgánu policajného zboru, kde je pri kontrole identifikačných znakov vozidla uvedený dátum 22.06.2015, meno a podpis obhliadajúceho príslušníka npráp. A. B..

Vyššie uvedené pochybenie okresného súdu považoval odvolací súd za dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku, pričom ale táto skutočnosť sama o sebe nemá vplyv na právnu kvalifikáciu skutku.

Zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá správna právna kvalifikácia skutku. Obžalovaný npráp. A. B., ako verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu v úmysle

zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech, nespĺnil si povinnosť vyplývajúcu mu z jeho právomocí a obžalovaný C. D. bol účastníkom na dokonanom trestnom čine tým, že úmyselne naviedol iného na spáchanie trestného činu, a to konkrétne, aby ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe i inému neoprávnený prospech nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci, čím obžalovaný npráp. A. B. naplnil pojmové znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods.1 písm. c/ Tr. zákona a obžalovaný C. D. účasti vo forme návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona na prečine zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, pričom obaja obžalovaní konali vo forme priameho úmyslu.

Objektom trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb.

Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt, t. j. verejný činiteľ, a to jednou z troch taxatívne uvedených foriem konania, pričom z hľadiska zavinenia úmysel páchatel'a okrem konania musí zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Znakom „v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“ sa rozumie akékoľvek neoprávnené majetkové alebo aj materiálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel' alebo iná osoba nemali právo (napr. aj nestíhanie páchatel'a trestného činu a pod.). Pojem „nesplniť povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo rozhodnutia súdu“ znamená opomenutie splniť takú povinnosť, ktorá je uložená verejnému činiteľovi konkrétnym zákonom (napr. zákonom o Policajnom zbore) alebo iným právnym predpisom, alebo povinnosť vyplývajúcu z jeho pracovnej alebo funkčnej náplne, alebo z právoplatného rozhodnutia súdu. Táto povinnosť musí mať však povahu povinnosti vyplývajúcej z právomoci.

Výkonom právomoci je riešenie konkrétneho individuálneho prípadu. V právomoci rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb sa zdôrazňuje určitá moc a právo o veci rozhodnúť. V rámci zverenej právomoci je verejný činiteľ oprávnený robiť závažné rozhodnutia a oparenia, ktoré spôsobom vymedzeným zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi môžu zasahovať do práv a povinností občanov a organizácií v súlade so záujmami spoločnosti a štátu.

Takýmto konaním je aj situácia, keď si príslušník Policajného zboru v rámci výkonu služobnej činnosti nespĺnil svoje povinnosti a vykonával svoju právomoc v rozpore s ustanovením Čl. 3 ods. 2 písm. d/ a ostatných súvisiacich ustanovení Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 20/2013 o postupe pri evidovaní vozidiel v znení neskorších predpisov a v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení neskorších predpisov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe, policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené Ústavou SR, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Krajský súd k námietke obžalovaných, že nejde o trestno-právnu problematiku, ale ide o typický spor, ktorého riešenie spadá do kompetencie súdov v konaní vo veciach občianskoprávných a že orgány činné v trestnom konaní nemôžu a ani nie sú oprávnené nahrádzať činnosť súdov v občiansko-právnom konaní, uvádza, že ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. /R96/2014/

Krajský súd zdôrazňuje, že pri skúmaní, či obvinený v konkrétnom prípade svojim konaním naplnil všetky znaky stíhaného prečinu, je konajúci súd, vychádzajúc z ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona, povinný vždy skúmať nielen formálne hľadisko, teda či obžalovaný po formálnej stránke naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu tak, ako sú definované v Trestnom zákone, ale aj stránku materiálnu, teda či ide o tak závažné konanie, ktoré presahuje mieru nepatrnosti, a teda či svojou závažnosťou dosahuje intenzitu trestného činu, teda či závažnosť takéhoto konania je vyššia ako nepatrná.

V absolútnej väčšine prečinov, aj po takomto skúmaní nie je možné použitie materiálneho korektívu, jeho aplikácia by mala byť skôr ojedinelá a mala by závisieť od okolností konkrétneho prípadu, po zvážení zákonom požadovaných aspektov, ktoré definuje predmetné ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zákona. Závažnosť prečinu určujú zákonom vymedzené kritériá, a to spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti), miera zavinenia a pohnútky páchatela. Ide o taxatívny výpočet skutočností ovplyvňujúcich závažnosť prečinu, ktoré vymenúva Trestný zákon. Na rozdiel od kritérií, ktoré boli určujúce pre vymedzenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti podľa predchádzajúceho Trestného zákona, kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinov, sa netýkajú všetkých štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tieto kritériá sa netýkajú subjektu trestného činu, čím sa zvýrazňuje rovnosť všetkých pred zákonom, pričom niektoré okolnosti týkajúce sa osoby sú vyjadrené v priťažujúcich a poľahčujúcich okolnostiach, ktoré sú pri materiálnom korektíve posudzované v rámci skúmania okolností spáchania činu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne, bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Je preto potrebné tieto hľadiská posúdiť aj vo vzťahu k závažnosti prečinu v predjednávanej veci.

Z hľadiska spôsobu vykonania činu, v rámci ktorého sa hodnotia okrem iného aj podmienky, ktoré boli na mieste činu a celková situácia, je potrebné uviesť, že obvinený npráp. A. B. sa uvedeného konania dopustil dňa 22.06.2015, kedy vykonal evidenčné úkony bez fyzickej obhliadky vyššie uvedených motorových vozidiel, na základe čoho došlo k prepisu až štyroch motorových vozidiel zo spoločnosti HOLLANDAN s.r.o. na spoločnosť Mobilná-reklama, s.r.o.. Nastal teda následok v podobe porušenia objektu, teda svojím konaním nepochybne obvinený porušil zákon, a teda narušil záujem spoločnosti na riadnom a zákonomnom výkone funkcie verejného činiteľa, pričom získal z toho plynúci sekundárny následok v podobe získania výhody pre spoluobžalovaného C. D., a to neoprávneného prospechu vo forme výhody spočívajúcej v tom, že nebolo z jeho strany nutné pristaviť vyššie uvedené motorové vozidlá na príslušnú fyzickú kontrolu, čím v súvislosti s vyššie uvedenými motorovými vozidlami došlo v jeho prospech k neoprávnenému urýchleniu a zjednodušeniu procesu vykonania evidenčných zmien a dosiahnutiu ním požadovaného výsledku, a zároveň týmto konaním zabezpečil obžalovaný npráp. A. B. neoprávnený prospech i sebe, a to spočívajúci v tom, že sa tak vyhol reálnemu výkonu svojich služobných povinností vo forme fyzickej kontroly a porovnania pravosti dokladov vozidiel a pravdivosti údajov v nich porovnaním s údajmi priamo na príslušných vozidlách.

Vzhľadom na závažnosť predmetného skutku, ktorú tým, že došlo k prepisu až štyroch vozidiel, je možné vyhodnotiť ako vysokú, je vylúčená pochybnosť, že by išlo o prípad neprimeraného použitia prostriedkov trestnej prevencie a prípad použitia pravidla „ultima ratio“ a že by išlo o iné protiprávne konanie obžalovaných ako o trestný čin.

Aj podľa názoru krajského súdu, bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý sú obžalovaní trestne stíhaní, sa stal, má znaky trestného činu a spáchali ho práve obžalovaní.

Za takýchto okolností, teda vo vzťahu k otázke viny a právnej kvalifikácie, krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolanie obžalovaných za nedôvodné.

Okresný súd pri ukladaní trestu, majúci na zreteli zásady pre ukládanie trestu a okolnosti, za ktorých bol žalovaný trestný čin spáchaný, a ktoré charakterizujú pomery obžalovaných, ich osobu a možnosti ich nápravy, ako aj účel trestu vyplývajúci z § 34 ods. 1 Tr. zákona, dospel k záveru, že obžalovaným je potrebné uložiť trest odňatia slobody, hoci priamo nespojený s jeho výkonom, a v prípade obžalovaného A. B., vzhľadom na postavenie, v ktorom sa trestnej činnosti dopustil, aj príslušný trest zákazu činnosti. Na základe uvedeného postupu, okresný súd uložil obžalovanému npráp. A. B. s ohľadom na spôsob, okolnosti, úmyselné zavinenie, pohnútku a následok činu, ako aj zároveň so zohľadnením jeho dovtedy bezúhonného života, keďže nebol doposiaľ stíhaný a odsúdený za inú trestnú činnosť, ani postihnutý za priestupky, ako aj vzhľadom na kladné charakteristiky tak z pôvodného, ako aj z miesta súčasného bydliska a tiež z pracovného prostredia, majúci na jeho strane danú poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a nezistenú žiadnu z priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona ako dostatočný, zákonný a primeraný a na dosiahnutie zákonom sledovaného účelu trestu tak z hľadiska individuálnej, aj generálnej prevencie, trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon mu zároveň podmienčne odložil a určil skúšobnú dobu na 3 roky, a to za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti predmetom výkonu ktorej by bol výkon funkcie verejného činiteľa spojenej s vykonávaním evidenčných úkonov

v informačných systémoch a úkonov s tým súvisiacich, a to na 3 roky. Obžalovanému C. D. súd s ohľadom na spôsob, okolnosti, úmyselné konanie, pohnútku a následok činu, ako aj zároveň so zohľadnením jeho dovtedy v zásade riadneho vedenia života, keďže nebol doposiaľ stíhaný a odsúdený za inú trestnú činnosť, pričom postihnutý bol celkom za tri priestupky, avšak spáchané až po dlhšej dobe od spáchania tu stíhaného skutku, ako aj vzhľadom na kladnú charakteristiku z miesta jeho bydliska, majúc na jeho strane danú poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a nezistenú žiadnu z priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona, ako dostatočný, zákonný a primeraný a na dosiahnutie zákonom sledovaného účelu trestu tak z hľadiska individuálnej, aj generálnej prevencie, uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorého výkon mu zároveň podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu na 3 roky.

Neprimeraným trestom podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku sa rozumie taký trest, ktorý je z pohľadu zásad ukladania trestov uvedených v § 34 a nasl. Tr. zákona, čo do jeho druhu alebo výmery, príliš prísny alebo príliš mierny. Odvolací súd môže z tohto dôvodu zrušiť výrok o treste a uložiť nový trest iba vtedy, ak je medzi uloženým trestom a trestom, ktorý by, pri správnom postupe podľa uvedených zákonných ustanovení upravujúcich zásady ukladania trestov mal byť uložený, výrazný (prílišný) rozdiel. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To 17/2015 zo dňa 08.11.2016)

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zákona, má trest postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti nielen z princípu zákonnosti trestu, ale aj z princípu individualizácie trestu a zásady proporcionálnosti trestu, nakoľko trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu.

Krajský súd zároveň poukazuje na dĺžku konania, keď ku skutku malo dôjsť dňa 22.06.2015, uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 18.04.2017 a obžaloba bola podaná dňa 04.12.2017. V posudzovanej trestnej veci nejde o náročnú vec, či už skutkovo alebo právne. Obžalovaný má právo na prerokovanie jeho vecí v primeranej lehote, čo im garantuje čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (v ďalšom Dohovor). Účelom práva na konanie bez zbytočných prieťahov v trestnom konaní je predovšetkým odstránenie stavu neistoty obvineného, či je alebo nie je vinným zo spáchaného skutku, pre ktorý sa voči nemu vedie trestné stíhanie. Doba viac ako 7 rokov, po ktorú sa viedlo trestné stíhanie so zreteľom na vyššie uvedené zistenia nie je primeranou lehotou, preto podľa názoru krajského súdu obom obžalovaným prináleží určité spravodlivé zadostučinenie.

Účelom trestu je, okrem iného, zabezpečiť aj nápravu páchatel'a trestného činu a zabrániť mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti, pričom je nevyhnutné konštatovať, že obaja obžalovaní práve vedením spôsobu svojho života preukázali, že išlo iba o exces v ich živote. Práve porušenie práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote, zohľadnenie spôsobených následkov, ako aj doterajší život páchatel'ov, na základe ktorého možno dôvodne očakávať, že aj naďalej povedú riadny život, sú skutočnosťami, ktoré vedú krajský súd k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu postačí uloženie už alternatívneho druhu trestu. Priaznivej možnosti nápravy obžalovaných zodpovedá peňazný trest vo výmere ukladanej pri dolnej hranici trestnej sadzby. Nasvedčuje tomu aj skutočnosť, že po spáchaní predmetnej trestnej činnosti obžalovaní sa už nedopustili žiadneho protiprávneho konania, obžalovaný C. D. sa dopustil sa len dvoch menej závažných priestupkov na úseku dopravy. V danom prípade možno účel trestu dosiahnuť u oboch

obžalovaných peňažným trestom vo výške už 1.500,- eur, ktorý zodpovedá aj požiadavke vymožitelnosti. K tomu potom krajský súd uložil obom obžalovaným zodpovedajúci náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, ktorý má však len podporný význam a nastúpil by až v prípade, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený. Obžalovanému npráp. B. uložil aj trest zákazu činnosti na 3 roky, predmetom výkonu ktorej by bol výkon funkcie verejného činiteľa spojenej s vykonávaním evidenčných úkonov v informačných systémoch a úkonov s tým súvisiacich.

Preto krajský súd na podklade odvolania obžalovaných zrušil v napadnutom rozsudku celý výrok o vine a celý výrok treste a tento nahradil vlastným rozhodnutím.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.